

РЕШЕНИЕ

№ 2718

гр. София, 03.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 29.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1768** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ по реда на чл.1, ал.2 Закон за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) вр. чл. 203 – 207 Административнопроцесуален кодекс (АПК).

Производството е образувано по искова молба на Р. Г. Г., чрез адв. Л. К., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3, срещу Столична дирекция вътрешните работи (СДВР) с искане за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 400.00 лв. – заплатен адвокатски хонорар за съдебно обжалване на електронен фиш серия К, № 957562, издаден от СДВР, предмет на нахд № 16254/2018 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 20 състав, с което е отменен посочения акт. Претендира се присъждане на направените в настоящото производство разноски в размер на 410 лева, от които 10 лева за заплатена държавна такса и 400 лева адвокатски хонорар за изготвяне на исковата молба и процесуално представителство.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи оспорва иска в писмен отговор от 14.05.2020 г. и в съдебно заседание чрез юрк. П..

Представителят на Софийска Градска прокуратура изразява становище за основателност на исковата претенция за имуществени вреди в пълен размер.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Не се спори между страните, че със съдебно решение от 13.09.2019 г. по нахд №

16254/2018 г. по описа на СРС, НО, 20 състав, е отменен електронен фиш серия К, № 957562, издаден от СДВР, с който на Р. Г. Г. е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв. за нарушение на чл.21, ал.2 от ЗДвП. Решението на СРС не е оспорено с касационна жалба, поради което е влязло в законна сила на 12.10.2019 г., с което е изпълнена процесуалната предпоставка по чл.204, ал.1 АПК с оглед отмяната на НП. Въвеждането на възможност за присъждане на разноски в производствата по ЗАНН с новата разпоредба на чл.63, ал.3 ЗАНН (Д.в. бр.94 от 29.11.2019 г.) е след датата на влизане в сила на решението на СРС, поради което очевидно не е могла да бъде използвана за обезщетяване на сторените съдебни разноски съобразно чл.8, ал.3 ЗОДОВ.

Със съдебното решение спорът е решен в полза на ищеца – жалбоподател в производството по ЗАНН, респ. противната страна (СДВР), неоснователно предизвикала с поведението си правния спор, следва да понесе гражданската отговорност за разноски. В този смисъл са задължителните указания в Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по т.д. № 2/2016 г. на ОСС на ВАС - при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон. Вярно е, че ползването на адвокатска помощ не е задължителна предпоставка за обжалване на НП, но е обичайна практика. Логично и разбираемо е да се прибегне до ползване на експертни правни знания във връзка със съдебното оспорване на неблагоприятния санкционен акт. Потърсената адвокатска помощ и заплатеният адвокатски хонорар са пряка и непосредствена последица от издаденото наказателно постановление, тъй като обжалването на този акт е законово регламентирано и е единствено средство за защита на лицето, което твърди, че не е виновно и че неговите права са накърнени неправомерно от административно-наказващия орган.

По силата на чл.36, ал.1 Закона за адвокатурата (ЗА) адвокатският труд е възмезден. Разпоредбата на чл.36, ал.2 ЗА изисква размерът на възнаграждението да бъде справедлив, обоснован и не по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет за съответния вид работа. Вярно е, че в адвокатското пълномощно, представено пред СРС на л.9 от нахд № 16254/2018 г., не е отбелязан конкретен размер на възнаграждение, но за съда не е налице основание да не кредитира размера на възнаграждението, посочен в договора за правна защита и съдействие, приложен към исковата молба.

Законът за адвокатурата (ЗА) разграничава договора за правна помощ от пълномощното за процесуално представителство. По силата на чл.25, ал.1 ЗА адвокатът или адвокатът от Европейския съюз представлява своя клиент въз основа на писмено пълномощно. Такъв документ е представен пред СРС, не е оспорен в настоящето съдебно заседание и съдът кредитира посочената в него дата на съставяне 14.09.2018 г. Няма законово изискване за посочване на размер на адвокатското възнаграждение в пълномощното, което е достатъчно за осъществяване на правна защита и съдействие пред СРС по нахд № 16254/2018 г., която съдебна инстанция не присъжда разноски.

Съгласно чл.36, ал.2 ЗА размерът на адвокатското възнаграждение се определя в договор между адвоката и клиента. Действително, такъв договор с посочен конкретен размер на възнаграждението, е приложен едва с исковата молба, по която е

образувано настоящето съдебно производство. От една страна и както се посочи, не съществува законово задължение при осъществяване на защита и процесуално представителство пред СРС да се представи договорът между адвоката и клиента. От друга страна, адвокатският труд е възмезден и логично е използван от засегнатото лице при обжалване на неблагоприятния за него акт. Съобразно изричното отбелязване в жалбата до СРС, същата е изготвена от адв.К.. Въззивното производство е протекло в едно съдебно заседание, в което адв.К. не е присъствал. Противно на твърденията на ответника, последното обстоятелство не означава, че не е осъществена защита и процесуално представителство. За това е достатъчно наличието на изготвена жалба, която е подробно аргументирана. На последно място, договорът за правна защита и съдействие не е оспорен в настоящето съдебно заседание, поради което съдът кредитира посочения в него размер на възнаграждение от 400 лв.

Според него, за осъществяване на процесуално представителство пред първа инстанция по нахд № 16496/2018 г. по описа на СРС, НО, 20 състав, е договорено и заплатено възнаграждение в размер на 400 лв. Съгласно чл.18, ал.2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (редакция към датата на изготвяне на договора от 14.09.2018 г.) за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, но не по-малко от 300 лв. Договореният и заплатен хонорар за процесуална защита пред СРС в размер на 400 лв. е близък до минималния размер по наредбата и съдът приема, че същият съответства на осъществената пред СРС защита, респ. справедливо възмездява положения труд по смисъла на чл.36, ал.2 ЗА.

По силата на чл.24, ал.1 ЗА упражняването на адвокатската професия включва:

1. устни и писмени консултации и становища по въпроси на правото;
2. изготвяне на всякакви книжа - молби, тълби, заявления, жалби и други, свързани с възложената от клиента работа;
3. представителство на доверителите и подзащитните и защита на правата и законните им интереси пред органите на съдебната власт, административните органи и служби, както и пред физически и юридически лица.

Както се вижда от изготвената искова молба адвокатският труд е бил свързан със устни консултации и становища по приложение на правото, както и с изготвяне на жалба до СРС по смисъла на чл.24, ал.1, т.1 и т.2 ЗА. Противно на твърденията на ответника, невявяването в открито съдебно заседание не може да се асоциира с липса на осъществена адвокатска помощ и на положен висококвалифициран труд. Критерият, който разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК поставя за намаляване на договореното адвокатско възнаграждение е то да е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото. В случая, тази прекомерност не се установява, тъй като договореното възнаграждение е близо до законовия минимум и съответства на сложността на спора. Поради изложеното, съдът намира за неоснователно възражението на ответника за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения искът с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за обезщетение за имуществени вреди следва да бъде уважен за сумата от 400 лв. Съобразно задължителното тълкуване, дадено на т.4 от Тълкувателно решение

№3/2005г. на ОСГК на ВКС, обезщетението за имуществени и неимуществени вреди се присъжда ведно със законната лихва от влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им. В случая НП е отменено със съдебно решение, влязло в законна сила от 12.10.2019 г., но ищецът не е поискал присъждане на законна лихва, както в исковата молба, така и в пледоарията по същество на спора. Ето защо и с оглед диспозитивното начало в процеса законна лихва като законна последица от предявяване на иска не следва да се присъжда.

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищца направените разноски в производството за внесена държавна такса от 10.00 лв. по исковата молба. На същото основание за настоящето производство на ищца се дължи възстановяване на адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева, заплатено за изготвяне и подаване на исковата молба и за процесуално представителство по делото. Към датата на договаряне на възнаграждението на 19.01.2020 г. е в сила нормата на чл.8, ал.1, т.1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, според която минималното възнаграждение за настоящето съдебно производство е 300 лв. Договореното и заплатено изцяло в брой адвокатско възнаграждение от 400 лв. е близко до минималното и съответства на фактическата и правна сложност на спора, поради което и на основание чл.78, ал.5 ГПК възражението на ответника за прекомерност е неоснователно.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во отделение, 69-и състав:

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи [населено място], [улица], да заплати на Р. Г. Г., чрез адв. Л. К., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3, на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в заплатен адвокатски хонорар за съдебно обжалване на електронен фиш серия К, № 957562, издаден от СДВР, по нахд № 16496/2019 г. на СРС, в размер на 400 лв., както и на основание чл.10 ал.3 ЗОДОВ сторените в настоящето производство разноски в размер на 10 лв. за държавна такса и 400 лв. адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: